

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/628/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614214845
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7614214845.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Anny Galdunovej v právnej veci žalobcu: RUBAN, s.r.o., so sídlom v Domaňovciach 163, IČO: 47 096 969, zastúpeného Mgr. Marekom Tauberom, advokátom, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Hviezdoslavova 11, proti žalovanému Z. T., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcemu v M. č. XXX, zastúpenému Mgr. Jurajom Berčom, advokátom, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Zimná 59, o zaplatenie 4.189,30 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 24.9.2015 č.k. 13C/133/2014-54 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi 4.189,30 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4.189,30 eura od 03.10.2014 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti, týkajúcej sa úrokov z omeškania, žalobu zamietol. Uviedol, že o trovách rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 4.189,30 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne od podania žaloby do zaplatenia z titulu náhrady spôsobenej škody.

Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXXX k. ú. M., parcela registra E-KN č. 2032/2 o výmere 140629m², druh pozemku trvalé trávnaté porasty, pričom na tomto pozemku vykonáva poľnohospodársku činnosť rovnako ako aj na parcelách v k.ú. M., zapísaných na LV č. XXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX a č. XXXX, keďže ich má v nájme od Slovenského pozemkového fondu od 01.01.2013. Žalobca tvrdil, že dňa 21.06.2013 žalovaný neoprávnene pokosil trvalý trávnatý porast na parcele č. E-KN 2032/2, dňa 24.6.2013 následne pokosenú trávu zbalíkoval, dňa 27.8.2013 balíky sena odviezol do priestorov areálu bývalého Poľnohospodárskeho družstva Domaňovce, ktoré má žalovaný v prenájme a predmetnú biomasu použil vo svoj vlastný prospech. Žalovaný nemal žiaden právny nárok na pokosenie predmetného trávnatého porastu na uvedenej parcele, preto žalobca dal podnet na začatie trestného stíhania. Vec bola príslušníkom policajného zboru uznesením zo dňa 27.05.2014 postúpená Okresnému úradu Poprad, lebo výsledky skráteného vyšetrovania preukázali, že nejde o trestný čin krádeže, ale skutok, ktorý by mohol byť priestupkom. Napriek záveru vyšetrovateľa je nepochybné, že žalovaný svojím konaním porušil právnu povinnosť. Žalobca ďalej tvrdil, že dňa 14.05.2013 požiadal Pôdohospodársku platobnú agentúru v Bratislave o dotáciu na uvedenú parcelu v zmysle zákona č. 543/2007 Z. z., pričom jej rozhodnutím zo dňa 30.11.2013 č. 500/1387/15279/2013 mu nebolo schválené poskytnutie podpory na uvedenú parcelu a súčasne mu bolo vylúčené poskytovanie podpory vo výške 4 189,30 eura v priebehu 3 rokov nasledujúcich po roku vylúčenia. Žalobca sa odvolal proti tomuto rozhodnutiu, avšak Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR rozhodnutím zo dňa 01.04.2014 jeho odvolanie zamietlo a

rozhodnutie platobnej agentúry potvrdilo, pretože ho v kosbe predbehol žalovaný, na základe čoho nemôže byť žalobcovi priznaná podpora na uvedenú parcelu. Takéto rozhodnutie považuje žalobca za absurdné a v rozpore s pozitívnym právom, pretože je ním podporovaná protiprávna činnosť žalovaného. S poukazom na ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka má za to, že v danom prípade sú splnené všetky podmienky pre jeho úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody proti žalovanému, ktorý zapríčinil, že žalobca bol vylúčený z poskytovania podpory na uvedenú parcelu na rok 2013, ako aj ďalšie tri roky, čím mu spôsobil škodu v roku 2013 vo výške 4.189,30 eura.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť, namietal aj svoju pasívnu legitímáciu v spore, pretože kultúrny diel 4903, z ktorého výmeru 14 ha si vyčlenil žalobca, užívala matka žalovaného, Z. T., a nie on a okrem toho mal za to, že žalobca nepreukázal vznik škody ani príčinnú súvislosť medzi jeho konaním a vznikom škody. Žalobca nijako nepreukázal, že by mal užívacie právo k dielom 4905/1 a 4002/1, na ktoré taktiež žiadal dotáciu a nespĺnil povinnosť viditeľného označenia hranice v teréne, keďže žiadal dotáciu na časť pozemku a túto časť nemal viditeľne označenú.

Po právnom posúdení veci podľa § 420 ods. 1, 3, podľa § 442 ods. 1,3 Obč. zákonníka dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalobca ako aj žalovaný boli spolužiadateľmi dotácie od Pôdohospodárskej platobnej agentúry za rok 2013, pričom žalobcovi dotácia vo výške 4.189,30 eura nebola schválená a žalovanému bola schválená vo výške 5.947,19 eura spolu s vyrovnávacím príspevkom za znevýhodnené oblasti vo výške 1.688,16 eura. Z obsahu spisu platobnej agentúry bolo nesporné preukázané, že na kultúrny diel 4905/1, diel 4002/1 žiadali dotáciu súčasne žalobca aj žalovaný (diel 4905/1 a 4002/1) a na diel 4903/1 žiadal dotáciu žalobca s matkou žalovaného Z. T.. Kontrolou na mieste samom platobná agentúra však zistila, že žalobca na sporných dieloch neohospodári, na základe čoho skonštatovala, že nespĺnil základnú podmienku na poskytnutie dotácie. Agentúra preto už v ďalšom neskúmala preukazovanie práva užívania sporných kultúrnych dielov. Súd prvého stupňa následne skonštatoval, že žalobca dostatočnou mierou preukázal užívacie právo k sporným parcelám, a to listom vlastníctva č. 1063, kúpnu zmluvou zo dňa 13.5.2013, nájmnou zmluvou č. 04488/2013-PNZ-P40389/13.00, výpoveďou svedka Ing. Z. S. (regionálneho zástupcu Slovenského pozemkového fondu), vyjadrením Katastrálneho odboru Okresného úradu Levoča a z toho vyplynulo, že tvrdenia žalobcu o tom, že mal právo užívať predmetné nehnuteľnosti sú pravdivé. Sporné kultúrne diely sú časťou parcely KN C 543, ktorú mal žalobca v nájme na základe zmluvy so Slovenským pozemkovým fondom, aj keď táto zmluva o nájme nadobudla účinnosť 15.5.2014, teda 10. deň po podpise, ale z jej obsahu je nepochybné, že predmetné parcely užíval žalobca so súhlasom Slovenského pozemkového fondu od 1.1.2013 a že k užívaniu pozemkov bez nájmného vzťahu nedošlo z dôvodov na strane žalobcu ako nájomcu, ale z objektívnej nemožnosti uzavrieť zmluvu na strane prenajímateľa. Žalobca taktiež preukázal, že okrem nájmného vzťahu bol aj spoluvlastníkom spornej parcely č. 2032/2 a bol to práve žalovaný ktorý nepreukázal, že mal skutočne právo užívať sporné parcely. Žalovaný napriek upozorneniu a nesúhlasu žalobcu, ako aj Slovenského pozemkového fondu v zastúpení jeho pracovníka P. Z. S., hospodáril na sporných parcelách, čo napokon sám žalovaný aj potvrdil. Za to, že žalobcovi spôsobil škodu na jeho majetku tým, že na týchto parcelách kosil a pokosenú trávu zbalíkoval, použil vo svoj prospech, rozhodnutím Okresného úradu Poprad, odbor všeobecnej vnútornej správy zo dňa 24.9.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 17.10.2014 bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania priestupku proti majetku, ktorého sa dopustil konaním, ako to vo svojej žalobe opisuje žalobca. Aj keď dotáciu na kultúrny diel 4903/1 žiadala matka žalovaného Z. T., súd mal dokazovaním preukázané, že aj na tomto diely hospodáril žalovaný, čo vyplynulo predovšetkým z jeho výpovedí v trestnom konaní, kde aj matka žalovaného, Z. T. pri výsluchu potvrdila, že všetky parcely, vrátane parcely č. 2032/1, ako aj susediace parcely, kosil jej syn - žalovaný. Súd prvého stupňa na základe týchto uvedených skutočností konštatoval, že boli v konaní zistené a splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti, ktorá spočívala v tom, že žalovaný napriek tomu, že nemal užívacie právo k sporným parcelám, tieto užíval, hoci mal vedomosť, že žalobca ani Slovenský pozemkový fond s tým nesúhlasia a bol na svoju protiprávnu činnosť upozorňovaný. Užívacie právo k predmetným nehnuteľnostiam mal žalobca ako nájomca i spoluvlastník, ktorý toto svoje právo v konaní preukázal. Žalobca aj žalovaný boli spolužiadateľmi príspevku od platobnej agentúry, pričom žalobcovi nebol príspevok vo výške 4.189,30 eura schválený z dôvodu, že sporné parcely neobhospodaroval a neschválením príspevku vznikla žalobcovi škoda. Toto neschválenie príspevku ako škoda, vznikla žalobcovi práve v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, pretože tento sporné parcely obhospodaroval. Zo všetkých uvedených dôvodov súd prvého stupňa konštatoval, že nárok žalobcu je dôvodný a preukázaný a zaviazal žalovaného žalovanú sumu žalobcovi

zaplatiť aj s úrokom z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 1,2, § 563 Obč.zákonníka a § 3 vl.nar. 87/1995 Z.z. v platnom znení. Vzhľadom na to, žalobca nepreukázal, že by žalovaného pred podaním žalobného návrhu na súd vyzval na náhradu škody a úhradu dlžnej sumy, prvýkrát sa o povinnosti zaplatiť túto sumu žalovaný dozvedel až po tom, čo mu bol doručený návrh, t.j. 2.10.2014, a preto súd úroky z omeškania priznal žalobcovi až od 3.10.2014. V čase doručenia žalobného návrhu žalovanému bola výška základnej úrokovej sadzby ECB 0,05%, zvýšená o 5 percentuálnych bodov tak predstavuje výšku 5,05% ročne. Napokon súd prvého stupňa podľa § 151 ods. 3 O. s. p. rozhodol, že o náhrade trov účastníkov konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V zákonnej lehote proti vyhovujúcemu výroku rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a písm. f/ O.s.p., z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na to, že na priznanie nároku na podporu na poľnohospodársku pôdu musí uchádzač splniť podmienky, ktoré upravovalo nariadenie vlády SR č. 488/2010 Z.z. v znení účinnom v roku 2013, a to tak, že pôda musela byť obhospodarovaná k 30.6.2013, dosahovala výmeru najmenej 1 ha, má viditeľné označené a vymedzené hranice, ak nie je prirodzene ohraničená, pri pestovaní konopy siatej oprávnenými odrodami konopy siatej a bola mu k dispozícii k 31.5. príslušného roka. Žalobca nedostal podporu v zmysle rozhodnutia Pôdohospodárskej platobnej agentúry preto, že danú pôdu neobhospodaroval, teda nesplnil základnú podmienku, pričom pôdohospodárska platobná agentúra následne splnenie ďalších podmienok ani neskúmala. Bez toho, aby súd skúmal splnenie ďalších podmienok poskytnutia podpory ale nie je možné skonštatovať, že žalovaný zavinil vznik škody na strane žalobcu, ktorá má spočívať v tom, že mu nebola poskytnutá podpora. V prvom rade žalobca mal možnosť splniť podmienku obhospodarovania pôdy, pričom spomínané nariadenie vlády č. 488/2010 Z.z. v bode a/ stanovuje termín 30.6. v danom kalendárnom roku, do ktorého najneskôr mala byť daná pôda obhospodarovaná. V roku 2013 žiadnym spôsobom neprejavil záujem o obhospodarovanie tejto pôdy. Danú pôdu pokosil dňa 21.6. žalovaný, to je nesporné, ale pôdu neobhospodaroval. Nemal ani úmysle obhospodarovať ju a nemožno si zamieňať pojmy pokosiť a obhospodarovať, keďže pojem obhospodarovať je nepochybne pojmom širším, ako pokosenie. Žalobcovi nič nebránilo danú pôdu pokosiť minimálne do 21.6.2013, čo však neurobil. Ani po pokosení predmetnú pôdu nijakým spôsobom žalobca neobhospodaroval. Žalobca nesplnil ani ďalšie podmienky na poskytnutie podpory, v prvom rade v teréne neoznačil viditeľne hranice, ani nesplnil ani ďalšiu podmienku, a to preukázanie, že mu je pôda k dispozícii k 31.5. príslušného roka, pretože ani vlastníctvo k danému pozemku, ani nájomný vzťah ku dňu 31.5.2015 žalobca v konaní nepreukázal. Odôvodnenie rozsudku spočívajúce v tom, že z obsahu nájomnej zmluvy je nepochybne zrejmé, že predmetné parcely užíval žalobca so súhlasom Slovenského pozemkového fondu od 1.1.2013 je nesprávne a zjednodušujúce. Žalobca vznikol, čo je zrejme z výpisu z Obchodného registra, dňa 24.4.2013 a okrem toho nepredložil žiaden súhlas zo strany Slovenského pozemkového fondu s užívaním, pričom samotný súhlas pracovníka P. S., ktorý nie je ani štatutárom Slovenského pozemkového fondu nie je relevantný. Mylné je aj tvrdenie súdu v rozsudku, že sporné kultúrne diely sú súčasťou parcely CKN č. 543 (ako to údajne vyplýva zo stanoviska Katastrálneho odboru Levoča), žalobca nemal v nájme parcelu CKN 543, ani to nikdy netvrdil. Vo vzťahu k pôdnym blokmi 4095/1 o výmere 1,95 ha a 4002/1 o výmere 1,41 ha v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, alebo stotožnené, že žalobca mal dispozičné, či už vlastnícke alebo užívacie právo k týmto pozemkom. Navyše, z týchto pôdných blokov žalovaný pokosil iba ich časť a prinajmenšom by žalobca znížil finančnú ujmu na svojej strane, ak by vo zvyšnej výmere sporných blokov bol na tejto pôde hospodáril. Ďalej dôvodil, že žalobca sa domáha náhrady škody spočívajúcej v nepriznaní podpory za kalendárny rok 2013, pričom počas celého tohto roku ani len neexistoval. Naďalej popieral svoju pasívnu legitimáciu v tomto spore s tým, že žiadateľ o podporu nie je povinný obhospodarovanie vykonávať sám, ale môže týmto obhospodarovaním alebo jeho jednotlivými úkonmi poveriť tretiu osobu. To sa čiastočne stalo aj v tomto prípade, kedy ho matka požiadala o vykonanie jedného z úkonov, znamenajúcich obhospodarovanie pozemku. Nie je teda pravdou, že by žalovaný ako osoba poverená pokosením zamedzila žalobcovi obhospodarovať dané pozemky. Na základe týchto argumentov žiadal žalovaný, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol, priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

Zo strany žalobcu k odvolaniu nebolo vyjadrenie podané.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal vec na základe žalovaným podaného odvolania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania. Preskúmal napadnutý výrok rozsudku, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1,3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Verejné vyhlásenie rozsudku bolo v zmysle § 156 ods. 1 O.s.p. riadne oznámené.

Žalovaný ako odvolateľ uviedol odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. a § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p..

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 133 až 135 O.s.p..

K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý použiť mal, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené. Napadnutému výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa nemožno vytknúť, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli a ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo, že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, príp., že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil podľa § 132 O.s.p.. Z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a preto odvolací súd rozsudok vo výroku vyhovujúcom, ktorý bol napadnutý odvolaním ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

Vecne správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody výroku napadnutého rozsudku a s týmito dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto poukazuje v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p..

Odvolacie námietky žalovaného boli už predmetom dokazovania pred súdom prvého stupňa, súd prvého stupňa sa s nimi náležite vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé sponchybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza:

Právnu úpravu zodpovednosti za škodu je možné vo všeobecnej rovine charakterizovať tým, že základným predpokladom zodpovednosti za škodu je existencia zodpovednostného vzťahu, ktorý je daný

- existenciou oprávneného a zodpovedného subjektu
- existenciou právnej úpravy spájajúcej správanie daného subjektu so zodpovednosťou,
- naplnením ďalších predpokladov vyžadovaných právnou úpravou.

Oprávneným subjektom je osoba, ktorej škoda vznikla a subjektom povinným je osoba, ktorá škodu spôsobila a zodpovedá za ňu. Porušenie povinnosti správať sa určitým spôsobom (povinným subjektom) môže vyplývať zo zákona, alebo aj zo zmluvy. Čo sa týka splnenia ďalších predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, tu je treba rozumieť predpoklady stanovené Obč. zákonníkom alebo iným zákonom. Všeobecnú zodpovednosť za náhradu škody v zmysle ust. § 420 Obč. zákonníka (ako to správne právne posúdil súd prvého stupňa), je možné charakterizovať ako subjektívnu zodpovednosť s predpokladaným zavinením škodcu. Dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že škodu spôsobil škodca (žalovaný), existenciu škody a jej výšku nesie práve žalobca. O všeobecnú zodpovednosť podľa Obč. zákonníka ide vtedy, ak sú kumulatívne naplnené predpoklady: vznik škody, protiprávnosť konania, zavinenie škodcu (ktoré je podľa zákona predpokladané) a príčinná súvislosť medzi škodou a konaním. Škoda je chápaná ako ujma, ktorá nastala a prejavuje sa v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi, je teda nahraditeľná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk) je ujmomou spočívajúcou v tom, že u neho nedôjde v dôsledku protiprávneho konania alebo škodovej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to dalo očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí (rozhodnutie NS ČR 28Cdo/267/2012).

Je evidentné, že žalobca uniesol svoje dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním, že mu škoda vznikla a v akej výške. Žalobca je nesporne oprávnenou osobou v súvislosti s týmto zodpovednostným vzťahom, napriek výhradám žalovaného v odvolaní. Bol podielovým spoluvlastníkom časti nehnuteľností, v iných častiach bola uzavretá v jeho prospech nájomná zmluva a na čas pred jej uzavretím mal na užívanie tejto časti nehnuteľnosti, aj keď neformálny súhlas Slovenského pozemkového fondu o čom svedčil svedok, regionálny pracovník Slovenského pozemkového fondu, ktorý z titulu tejto funkcie má objektívne najlepšie vedomosti a prehľad o tom, čo sa v jeho regióne deje v súvislosti s hospodárením Slovenského pozemkového fondu ako správcu pozemkov patriacich štátu a neznámym vlastníkom. V čl. IV. bod 2 nájomnej zmluvy sa dokonca žalobca ako žalovaný zaviazal platiť titulom bezdôvodného obohatenie za čas od 1.1.2013 do účinnosti zmluvy. Žalovaný takýto súhlas nemal, naopak bol upozorňovaný, že na týchto pozemkoch hospodáriť nemôže, a preto mu nemôže byť poskytnutá súdna ochrana, pretože jeho konanie je v tomto smere protiprávne. Výška škody je ohraničená práve neposkytnutím alebo odmietnutím dotácie žalobcovi v určenej sume za rok 2013 a preto námietky žalovaného, že by si bol túto škodu žalobca ponížil prípadným obhospodarovaním a pokosením inej časti pôdy, neobstojí. Neobstojí taktiež jeho námietka nedostatku vecnej pasívnej legitímácie v tomto smere, pretože bol to práve on, ktorý pokosil predmetné nehnuteľnosti, pobalíkoval poľnohospodársku hmotu, aj ju zužitkoval. Aj ďalšie námietky v súvislosti s tým, že pokosenie je len časť obhospodarovania pôdy neobstoja, pretože trvalý trávnatý porast predpokladá obhospodarovanie podstatne práve kosením a zužitkovaním trávnej hmoty. Podľa názoru odvolacieho súdu ani ďalšie námietky v súvislosti s tým, že nebol vytvorený subjekt žalobcu od začiatku roku 2013, nie sú relevantné vzhľadom k tomu, že k 31.5.2013 (toho - ktorého roku) je podmienka mať pôdu k dispozícii, t.j. nie od 1.1.2013. Taktiež argument žalovaného, že žiadateľ o podporu nie je totožný s obhospodarovateľom pôdy a že ho jeho matka poverila a splnomocnila len na podanie tejto žiadosti neobstojí, pretože bolo v konaní preukázané, že práve to bol on, kto predmetné pozemky pokosil, trávnu hmotu pobalíkoval a z predmetných nehnuteľností aj odviezol a uskladnil, pričom v tomto konaní nejde o vydanie bezdôvodného obohatenia, ale o náhradu škody a protiprávneho konania sa dopustil žalovaný, nie jeho matka. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného prezentovaným v odvolaní, že súd musí skúmať všetky podmienky pre poskytnutie podpory na poľnohospodársku pôdu upravené nariadením vlády SR 488/2010 Z.z. v znení účinnom v roku 2013. Konanie o náhrade škody v danom prípade nie je totožné so správnym konaním, ktoré by preskúmavalo správnosť rozhodnutia Pôdohospodárskej poľnohospodárskej agentúry, prípadne Ministerstva pôdohospodárstva ako odvolacieho orgánu. Žalovaný jednoznačne porušil právnu povinnosť, keď pokosil tie časti pozemku, na ktoré nemal oprávnenie. Preto neobstojí jeho argument, že minimálne do 21.6.2013 pozemok mohol pokosiť aj žalobca. Ako je už vyššie uvedené žalobcovi bola odmietnutá dotácia práve z dôvodu, že

pozemok neobhospodaroval, pretože ho obhospodaroval práve žalovaný tým, že predmetný pozemok pokosil (odvolací súd poukazuje na rozhodnutie agentúry a jeho odôvodnenie v súvislosti s krížovou kontrolou). Agentúra ďalšie podmienky ani neskúmala a súd nevidí dôvod prečo by mal tieto podmienky v tejto súvislosti skúmať v tomto konaní.

Vzhľadom na všetky tieto dôvody odvolací súd v celom rozsahu napadnutý vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p..

O trovách konania rozhodne súd prvého stupňa po právoplatnosti rozsudku vo veci samej s tým, že rozhodne aj o uplatnených trovách odvolacieho konania.

Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.